

I

Tekstsammenhengen:

Dagens tekst er hentet fra Den Hellige Apostel Paulus' brev til Romerne.

Romerbrevet er rett og slett et av de viktigste skriftene i det Nye Testamente.

Vi deler det gjerne inn etter dette mønsteret:

I kap. 1-8: Lærende hoveddel, får vi høre om menneskets sanne stilling overfor Gud, men også om storheten i det Kristus har gjort for oss. Vi hører også om at Han ønsker å virke i oss med sin Ånd.

I 9-11: Frelshistorisk del, finnes et langt avsnitt om forholdet mellom Israel og Kristi Kirke.

Deretter begynner et avsnitt med mange formaninger til Menigheten i Roma:

12-15,13: Livet som en kristen.

15,14-16,27 Slutning.

Det er omtrent midt i dette formaningsavsnittet om *Livet som en Kristen* vi har hentet teksten fra i dag.

De sakene vi skal snakke om er disse:

Kristenlivet er:

Et offer til Guds behag.

Et liv i kjærlighet.

Et kallsliv.

Og: Kristenlivet er et liv i etterfølgelse.

III

Et offer til Guds behag.

Vi ser først på det viktige programordet i begynnelsen av formaningsdelen i Rom.12.:

“Ved Guds barmhjertighet formaner jeg dere, brødre, til å bære legemet fram som et levende og hellig offer som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste. Og la dere ikke lenger prege av den nåværende verden, men la dere forvandle ved at sinnet fornyes, så dere kan dømme om hva som er Guds vilje: det gode, det som er til Hans behag, det fullkomne.”(12,1-2)

Kristen formaning betyr: *Bli hva du er i Kristus, bli hva du ble i dåpen! 24 timers kristendom. Gal. 5,16, 5, 25. Vi skal gå fram for Gud i Kristus i en åndelig gudstjeneste, dét er et levende og hellig offer til Guds behag.*

Motsetningen: *En skal ikke være avhengig av (som det egentlig står) verden, for den går mot sin avslutning, og skal avløses av Guds Rike når det kommer i sin herlighet.*

Kristent liv er ikke teori! *Det å være en kristen er å bli forvandlet, ved fornyelse av tanken, vårt indre blikk. Bare slik kan vi dømme om hva som er Guds gode vilje, det som til Hans behag, det fullkomne.*

IV

Vi ser på teksten:

Et liv i kjærlighet.

Ikke bare har det å være kristen konsekvenser i forholdet til Gud. Rom. 14 minner oss virkelig om at vi som kristne har ansvar for hverandre, og for dem som står utenfor menigheten.

Det vil vel være slik i enhver menighet at det finnes sterke og svake i troen. Slik var det iallefall i Roma, og slik er det nok også hos oss.

Hva gjaldt det?

Ikke spørsmål som var avgjørende i forholdet til Jesus Kristus, slik som dagens aktuelle saker i kirken, men f.eks. at noen hadde tro for å spise all slags mat, og nyte all slags drikke, og andre hadde det ikke.

Og likevel uenighet.

I Rom. 13 har Paulus advart de kristne i Roma mot et utsvevende liv, fordi Herrens komme nærmer seg.

Men det finnes også en grøft på den andre siden, for Kristus har frigjort oss til frihet!

Men hva betydde friheten i Kristus?

Dette feltet kalles ofte for adiafora-problematikken. Adiafora betyr egentlig de ting som ikke setter skille, altså som ikke er avgjørende i forholdet til Kristus.

Her skal alle vise kjærlig hensyn, sier apostelen, og ikke sette sitt syn på spissen. For Kristus er glad i dere alle!

Paulus formaner menigheten til å vise ubeskåret kjærlighet, ikke som en sur plikt, men som en tilstand de som lever et hellig liv skal leve i.

I Romerbrevet er det ekstra tydelig at rettferdiggjørelsen (det Kristus har gjort for oss, og som males ut i de første 8 kapitlene) og helliggjørelsen (det Kristus gjør gjennom oss) henger sammen. Vi sier det gjerne slik. Kristus for oss, er også Kristus i oss.

Paulus sier det slik at de sterke må anerkjenne de svake i troen, men disse på sin side må ikke dømme de sterke. Begge grupper må huske på at Herren alene er dommeren. Men det gjelder å ta hensyn for kjærlighetens skyld. Det er Kristi Legeme det handler om! Derfor gjelder det fremfor alt å ha god samvittighet overfor Ham. Det avgjørende, det som til sist setter skille er å "høre Herren til."

V

Gudsbildet vi har er det avgjørende. La oss gå til GT og forholdet mellom Gud og Hans utvalgte folk Israel for å se hvordan saken er uttrykt der.

Vi stopper ved noen viktige vers fra 5.Moseboks 7.og 8.kapittel:

**«For du er et hellig folk for Herren din Gud. Deg har Herren din Gud valgt ut blant alle folk på jorden til å være hans eiendomsfolk. Når Herren hadde godhet for dere og utvalgte dere, var det ikke fordi dere var større enn alle andre folk; for dere er det minste av alle folkene. Nei, Herren elsket dere og ville holde den ed han hadde sverget deres fedre. Derfor førte han dere ut med sterk hånd og fridde deg ut av trellehuset, av Faraos, egypterkongens vold...»
(5.Mos.7.6flg.)**

«Kom i hu hvordan Herren din Gud førte deg hele veien disse førti år i ørkenen, fordi han ville ydmyke deg og prøve deg for å få vite hva som bodde i ditt hjerte, om du ville holde hans bud eller ikke. Han ydmyket deg og lot deg sulte. Så gave han deg manna, en mat som verken du eller dine fedre kjente til. Slik ville han la deg forstå at mennesket ikke lever bare av brød, men av hvert ord som kommer fra Herrens munn.»(5.Mos.8.2-3)

Gud er hellig. Men når vi leser den gammeltestamentlige frelseshistorien blir det klart for oss at Gud har utvalgt sitt folk i nåde, og Han har forløst sitt folk i nåde. Derfor skal vi også se på hverandre med nåde og med milde øyne.

VI

Så neste punkt: Kristenlivet er et kallsliv.

“For ingen av oss lever for seg selv, og ingen dør for seg selv. Om vi lever, så lever vi for Herren, og om vi dør, så dør vi for Herren.”(14,7-8a)

Teksten minner om at vi står foran Gud, og våre medmennesker i forskjellige relasjoner. Vi sier at vi har forskjellige typer kall. Presten har fått overgitt oppgaven med å forkynne evangeliet og forvalte sakramentene. Og misjonæren til å reise ut med evangeliet. Men Guds Rikes kall gjelder likevel hele menigheten, alle som tror på Jesus.

Men det å tjene Herren er ikke begrenset til kristent arbeid. I ekteskap og familie, i arbeidslivet, på skolen.

Fra kirke til kjøkken, fra kontor til fiskebåt, fra sport til soverom. Gud ønsker troskap i alle relasjoner, både “oppover” og “bortover”.

Vi har fått et livskall av Gud, som samtidig består av flere kall. Og det gjelder å være tro på vår plass.

Teksten vår kaller oss til å være kristen alltid, og alle steder. Også når vi tror andre ikke ser oss. Ta for deg de apostoliske formaningene i det Nye Testamente, begynn for eksempel med resten av Romerbrevet, og Ef. 4-6. Og les hustavlene i den Lille Katekismen.

Og så er det en stor trøst at selv om kall og oppgaver kan variere er vi satt inn i en stor sammenheng: Et verdensvidt fellesskap, den hellige kristne kirken. Den som bærer det kjennemerket at den er bygget på det profetiske og apostoliske vitnesbyrd i Skriften, og nettopp først og sist er lydige mot Jesu kall.

I dag har vi hatt dåp. Kanskje en god ide til dåpsgave er et ikon?

Ikonet er ikke bare et bilde, men et vindu til evigheten, til Gud! Innenfor denne døren er Han å finne!

Vi skal være ikoner av Kristus i vår hverdag! **«Han er en utstråling av Guds herlighet og bildet av hans vesen,...»(Hebr. 1 3).**

VII

Kristenlivet er et liv i etterfølgelse.

I dagens tekst blir vi alle møtt på et meget nærgående plan.

Jeg har tidligere vist til legenden om St.Peter som flyktet fra Rom under keiser Neros forfølgelse. Den skulle være velkjent. Så møtte apostelen den Oppstandne Herre, og spurte Ham: «Quo Vadis, Domine(Hvor går Du,Herre)?» Jesus svarte: «Jeg drar til Rom, for å la meg korsfeste på nytt!» Så endte det med at Peter gjorde vendereis og led martyrdøden.

Mange år på forhånd hadde Jesus stilt Peter det samme spørsmålet tre ganger: **«Elsker du meg»,** lød det. **(Joh.21,15flg.)** Nå skjønte Peter at på det spørsmålet kan vi som kristne bare svare med våre liv.

Spørsmålet: «Hvor går du, Herre», må stadig stilles av oss kristne. Enkeltvis, som menighet og kirke. Går vi den veien Herren vil for oss, eller søker vi egne veier? Er det Kristus vi tjener? Heis flagget. Løft korset. Bli den du er i Kristus, ved dåpen og troen! Følg Hans kall, selv om det koster.

Noen sier: Jeg forstår ikke at jeg skal ha så mye motgang som kristen. Kanskje det var bedre at jeg levet som de verdslige. De ser jo ut til å klare seg helt utmerket!

Men vi får ikke glemme kirkebønnens ord: Du oppdrar oss for ditt rike med kors og med trengsel. I denne postmoderne tid, med så mye følelser, trender og virvar er det viktig å holde fast på kallet og tjenesten. Og å holde fast ved Ham som gav kallet og tjenesten. Akkurat som Ordet og Sakramentene har sine roller i Guds frelsesplan, har kallet sin rolle.

Kallet er den scene der Gud gjennom kors og trengsel vil føre oss fremover på veien til Himmelen. Der er det blir klart om dåpen skal føre oss til frelse eller fortapelse, der er det at vår helligjørelse blir til:

«Dere blir enten slaver under synden, og det fører til død, eller under den lydighet som fører til rettferdighet.» «Mine kjære, der har jo alltid vært lydige mens jeg var hos dere. Så vær det enda mer nå når jeg er borte, og arbeid på deres frelse med frykt og beven!»(Rom.6,16b, Fil.2,12)

Legg nøye merke til ordet lydighet! Kallet blir et skjæringspunkt og en kampplass både for det gode og det vonde, for Kristus og kjødet, for Gud og satan. Men Herren er den sterkeste. Og Han lever! og Han skal seire til slutt!

VIII

Vi er ikke lenger tjenere for synden og den onde, nei, vi skal være Kristi tjenere, tjenere for evangeliet og det gode.

Vi kan ikke legge noe til det offer som Jesus har brakt oss en gang for alle. Men det står altså i Bibelen om at vår tjeneste skal være et takkeoffer til Herren:

«...bære legemet fram som et levende og hellig offer som er til Guds behag...(Rom.12, 1)

IX

Om Alterets sakrament, den hellige eukjaristien-Takksigelsesmåltidet! I Lukasevangeliet hører vi:

«Lykkelige er de tjenere som herren finner våkne når han kommer! Sannelig, jeg sier dere: Han skal spenne beltet om livet, la(tjenerne) sette seg til bords, og selv gå fram og tjene dem.» (Luk.12,37)

Det er det salige bytte, hvor Han får alle mine synder og alt mitt skrap, og jeg får tilgivelse for synden og rettferdighetens hvite drakt, i Hans hellige legeme og blod ved nattverdbordet. Mens vi gir Ham alle bitene som er gått i stykker. Svein Ellingsen har grepet saken når han sier:

**«Livets sønderbrutte deler
bringer vi deg når vi kneler... Mens...
«Til vårt støv, her i det lave,
kommer du med livets gave.»(Fra NoS 650 v.1+2)**

Det er Herrens tjeneste for oss ved alteret som er utgangspunktet for vår tjeneste.
I dag har vi hørt at

Kristenlivet er:

Et offer til Guds behag.

Et liv i kjærlyghet.

Et kallsliv.

Og: Kristenlivet er et liv i etterfølgelse.

«Derfor, mine kjære brødre, stå fast og urokkelig, og gjør stadig fremgang i Herrens gjerning. Dere vet jo at deres arbeid i Herren ikke er forgjeves.» (1.Kor.15,58)

Til Ære for Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var, er og blir, EN Sann Gud, fra Evighet til Evighet.

svennam@hotmail.com